

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Súlyos boríték a félemeleti homályban**

1. Sötétség és váltóáram

Zsombor Dénes

Dániel még fel sem foghatta a Bálint arcára fagyott kétségbeejtő döbbenetet, amikor az emeleti folyosókról áradó, dübörgő basszus hirtelen elnémult. Szabó Lili tizenhatodik születésnap bulija – amit a lány órák óta görcsös igyekezettel próbált tökéletesnek hazudni a TikTok-követőinek, miközben a szülei a konyhában halk suttogással számolgatták a következő hiteltörlesztőt – egyetlen pillanat alatt szakadt félbe. A lépcsőház lámpái pislantak, majd a vékony falakon át beszűrődő képernyők kék fénye is kialudt. Teljes, fojtogató sötétség borult a társasházra, elvágva a lakókat a digitális külvilágtól, amelybe oly kétségbeesetten menekültek a mindennapi szorongásaik elől.

A csendet nem a fiatalok felháborodott moraja, hanem dr. Bordás András diadalmas, dörgedelmes hangja törte meg a harmadik emeletről. A nyolcvanegy éves mérnök egy hatalmas, még a múlt századból itt ragadt fém zseblámpával világított maga elé, miközben büszkén lépkedett lefelé a fokokon. „Amatőr kontárok! Hát felújításnak nevezik ezt az elektromos ámokfutást? Inkább lecsaptam a főkapcsolót, mielőtt még leég a ház!” – harsogta, teljesen figyelmen kívül hagyva a sötétből előbukkanó, dühös arcokat. András megállt a fordulóban, és a dühöngő lakók gyűrűjében azonnal kioktató előadásba kezdett: „Ha Nikolai Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, ma meg lennének löve! $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene, még ennek a mai, képernyőhöz ragadt generációnak is!”

Dániel a telefonja hideg, kék fényében nézte a dühösen gesztikuláló öreget és a körülötte gyülekező, pánikoló fiatalokat, akiknek az internetkapcsolat elvesztése felért egy kisebb egzisztenciális katasztrófával. Bálint mellette állt, de a kijelzőjén vibráló terhességi teszt fotója most elveszett a sötétségben, csak a fiú ujjainak remegése árulta el, hogy a saját, belső vihara sokkal hangosabb, mint a folyosói ricsaj. Ebben a modern, elmagányosodott világban a hálózat hiánya nemcsak a technológiát, hanem a hamis biztonságérzetet is lekapcsolta.

Miközben András épp azt ecsetelte a sötétben sápiózó szomszédoknak, hogy ő még etette a 3.60 forintos kenyérből a valódi szakembereket, a tizedik emelet felől halk léptek zaja hallatszott. Etelka, a mérnök harmincöt évvel fiatalabb felesége használta ki a lépcsőházban uralkodó kaotikus sötétséget és a férje figyelmének elterelését. Elegáns

kabátjában, nesztelenül osont le a lépcsőn, miközben a telefonja kijelzőjén Toemai Zoltán neve villant fel egy rövid üzenettel. Mire a lakók észbe kaphattak volna, Etelka már ki is surrant a nehéz, kapualji ajtón a sötét és hűvös éjszakába.

Dániel magára húzta a kabátját, érezve a kiégés nehéz szagát, ami belengte a Vászoly utca 6-ot. Itt álltak mind, elszigetelve, mégis egymás hegyén-hátán, a villanyóra-háború kellős közepén, miközben a sötétség lassan, de biztosan leplezte le a falak közé szorult összes eltitkolt hazugságot.

2. Piros borítékok a bádogfal tövében

Zsombor Dénes

A földszinti kapualjban a bedobónyílások fémlemezei fémesen csattantak, ahogy a kinti huzat bevert a hiányos üvegajtón. Molnár Máté kimerülten támaszkodott a zöldre mázolt postaláda-falnak, ujjai között elhalmozódott áramszámlák és piros bélyegzős fizetési felszólítások sárgult szélét gyűrögetve. Biankával közös törlesztőrészleteik hónapról hónapra emelkedtek, a postaláda mélye pedig naponta emlékeztette arra, milyen kétségbeejtően vékony jégen egyensúlyoznak.

Ekkor lépett be a kapun dr. Balog Henrik. A férfi élre vasalt sötét öltönyében, jéghideg kimértséggel nyúlt a kulcstartójához. Megállt Máté közvetlen szomszédságában, és finom mozdulattal nyitotta ki a tízes lakás rekeszét. A szűk előtérben azonnal megfagyott a levegő.

– Látom, a rendkívüli felújítási hozzájárulás magát is felkészületlenül érte, Máté – jegyezte meg Balog halk, steril hangon, miközben átható pillantást vetett a fiatalember kezében szorongatott felszólításokra. – Fekete úr új szabályai kíméletlenek, de a banki határidők még inkább azok. A csúszásoknak mindig ára van.

– Nem a közös költség a legnagyobb bajom, ügyvéd úr – sziszegte Máté, és görcsösen a zsebébe gyömöszölte a borítékokat. – Ebben a házban lassan már a levegővételért is kamatot számolnak fel.

A lépcsőforduló felől halk papucsos léptek visszhangoztak: Erzsi néni a korlátba kapaszkodva figyelte a kapualji feszültséget. A falak között nem akadt menekülőút; a felhalmozott adósságok és a közös ügyek kényszerűsége újra meg újra a bádogládák elé láncolta a lakókat.

3. Nyugtatók a tizenkettesből

Kata Szikra

A tizenkettes lakás ajtaján sosem hallatszott hangos kopogtatás. Kerekes Livia lány púderillata és a kórházi fertőtlenítő tiszta aromája már a félemeleten érezhető volt, jelezve, hogy a pihentető műszakból visszatért. A lakók csendes, tiszteletreméltó ápolónőként tekintettek rá, ám a falak mögött Livia egy egészen másfajta enyhülést kínált a szorongó szomszédoknak.

Bálint a sötétedő lépcsőházban csúsztatott át a kezén egy marék aprót. A terhességről szóló hírek óta a pánik folyamatosan fojtogatta, s a rettegésből csak a Livia által szerzett receptköteles altatók jelentettek ideiglenes kiutat. A nő hűvös, puha ujjai egy pillanatra hozzáérték Bálint hideg tenyeréhez, miközben a papírtasak elcserélte gazdáját. Egyetlen szó sem esett a titokról, a tranzakció mégis elkötelezte őket a csendre.

Nem telt el tíz perc, s a lépcsőforduló árnyékában Szabó Gábor várakozott szaporán szedve a levegőt. Az autószerelő tekintete feszülten riadt meg minden apró neszre, miközben Bordásék ajtaját figyelte: ha Etelka most kilépne a folyosóra, a szorítás a mellkasában azonnal elviselhetetlenné válna. Livia rutinból adta át a szorongáscsökkentőt, átvéve a gyűrött bankjegyet, ami utat talált a táskája mélyére.

Livia lassan zárta be a nehéz tölgyfa ajtót, s a zár kattánása mögött a csöndben csak a receptköteles dobozok halk zörgése hallatszott. Tudta jól, hogy a házban felgyülemlett félelem és feszültség mind az ő asztalán köt ki, s amíg a lakók a túlélésért küzdenek, addig a tizenkettes lakás marad a folyosó csendes, tiltott menedéke.

4. Súlyos boríték a félemeleti homályban

Kata Szikra

A második ajtó kíméletlen csattanása még ott vibrált a lépcsőház hideg betonjában, amikor Bálint megállt a félemeleti fordulóban. Zsebében újból felberregett a telefon, a kijelző halvány fénye átsejlett a vékony szöveten. Pontosan tudta, mi várja a kijelzőn: az a bizonyos elmosódott, terhességi fotó Erikáról, amit órák óta képtelen volt kitörölni a memóriából. A pánik éles tüskeiként fúródott a mellkasába, ahogy a tenyere rámarkolt a kabátja belső zsebében lapuló, nehéz barna borítékra. A papír sarokélei keményen

nyomták az oldalát, benne a lakáskulcsok hűvös, fémes zörrenésével.

Enci képe tolakodott a gondolataiba. Az a tiszta, fáradt mosoly, amivel este a szociális műszak után fogadni szokta, most szinte égette a lelkiismeretét. Hogyan nézzen a szemébe, amikor a múltja ilyen brutális nyerseséggel törte át a jelenüket? A bűntudat fojtogatta, minden egyes lépéssel nehezebbnek érezte a saját testét.

– Maga is olyan zöld, mint az a szegény Dániel – szólalt meg Erzsi néni a lépcsőfokról. Az idős asszony az öreg, kopott korlátra támaszkodott, szemeiben a szokásos, éles gyanakvás villogott, ám ahogy Bálint izzadtságtól gyöngyöző homlokára tévedt a pillantása, a szigor mögött felderengő aggodalom meglágyította a ráncait. Olyan volt, mintha pontosan tudná, mi nyomja a fiú vállát, mégis hallgatásra kényszerítené a ház falai közé zárt régi titok.

Bálint nem válaszolt. Felsietett a lépcsőn, kezét görcsösen a borítékra szorítva, miközben a háta mögött Erzsi néni csendes, súlyos sóhaja kísérte útját.